

РЕШЕНИЕ

№ 2992

гр. София, 01.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Г.
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Въззивно гражданско дело № 20221100500463 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 04.10.2021г., постановено по гр. дело № 27111/2020г. по описа на СРС, ГО, 166 състав е уважен предявеният от ЗАД “Б.В.И.Г.” АД срещу И. Н. Р. по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1, предл. 1-во от КЗ за установяване съществуването на вземане в размер сумата от 2 000 лева, представляваща регресно вземане по щета № 471017171703682 за изплатено 3. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от Р.Р.М. от 3. събитие, настъпило на 19.05.2017г. в гр. София, бул. “Иван Гешов” от виновно противоправно поведение на ответницата, която е управлявала застрахованото при ищеца по задължителна застраховка “Гражданска отговорност” МПС “Пежо Партнер”, рег. № ***** с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 13.12.2019г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 72729/2019г. по описа на СРС, ГО, 166 състав.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника И. Н. Р., в която са изложени оплаквания за допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните изводи. Конкретно се поддържа, че по делото не е установена една от кумулативните предпоставки за уважаване на претенцията, а именно – наличието на вреда за пострадалото лице, която да е в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Излага, че приетото по делото заключение на неоспорената съдебно-медицинска експертиза е категорично относно релевантния факт, че твърдените от пострадалото лице увреждания не са в причинно-следствена връзка с инцидента. За да достигне до различни от тези изводи, съдът е кредитирал показанията на разпитания по делото свидетел – пострадалият Р. М.. Неговите показания, които следва да се преценяват съобразно критериите по чл. 172 от ГПК, противоречат на заключението на съдебно-медицинската експертиза, както и на останалите доказателства по делото. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да се отхвърли.

Ответникът по жалбата ЗАД “Б.В.И.Г.” АД изразява становище за неоснователност на същата. Счита първоинстанционното решение за правилно и обосновано, като постановено в съответствие със събраните по делото доказателства и в правилно приложение на правилата за доказателствена тежест. Счита, че заключението на съдебно-медицинската експертиза не следва да се кредитира, тъй като не може да се направи обоснован извод, че не съществува причинно-следствена връзка между процесното ПТП и претърпяната от Р. М. травма, само поради факта, че същият не се е подлежил на преглед в по-кратък период от 60 дни. Сочи, че ответницата не е доказала релевираното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Освен това навежда, че по никакъв начин не са установени и предходни травматични увреждания на свидетеля М., които да са допринесли за настъпването на претърпяната от него травма. С оглед изложеното е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1, предл. 1-во от КЗ.

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел, че не е спорно между страните, че на 19.05.2017г. в гр. София е настъпило ПТП в резултат на виновно и противоправно поведение на ответника Ирена Р., управляваща застрахования при ищеца автомобил "Пежо Партнер", след употреба на алкохол в кръвта с концентрация 0, 8 промила, както и че по заведената при ищеца щета е сключено споразумение между застрахователя и Р. М. и на увреденото лице са изплатени 2 000 лева на 24.07.2019г. за неимуществени вреди и свързаните с тях имуществени вреди. По отношение на въпросът дали Р. М. е претърпял неимуществени вреди в причинно-следствена връзка с процесното ПТП е формиран извод, че този елемент от фактическия състав на съдебно предявеното вземане е установен въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства чрез разпит на пострадалото лице, както и от приетите писмени доказателства - амбулаторен лист №/21.07.2017г. и медицинско направление от 21.07.2017г. В мотивите на решението е посочено, че показанията на свид. М. установяват преживения от него стрес и психическо напрежение, както и претърпените болки и страдания в период от около 2-3 месеца след инцидента. По отношение на приетото заключение на съдебномедицинска експертиза е обоснован извод, че същото не следва да се кредитира в частта, в която вещото лице е посочило, че не е налице причинно-следствена връзка между процесния инцидент и оплакванията на свидетеля М. заявени при прегледа на 21.07.2017г., предвид появата на тези оплаквания дълъг период след процесния инцидент. За да аргументира това становище първоинстанционният съд е изложил, че не се установява в периода от два месеца след инцидента до извършения преглед да са претърпени каквито и да е други травматични увреждания от страна на свид. М., нито че констатираните на 21.07.2017г. увреждания са в следствие на болестни изменения. Показанията на свид. М. са кредитирани в цялост, включително че появилите се месец след инцидента болки в кръста и схващания в долните крайници на свидетеля, макар и извън сочения от вещото лице възстановителен период, са в следствие на получена от процесното ПТП травма. Посочено е, че този извод не се разколебава от обстоятелството, че пострадалият е потърсил квалифицирана медицинска помощ чак два месеца след инцидента, доколкото в този период той е

приемал обезболяващи. Първоинстанционният съд е приел, че свид. М. е претърпял контузия с навяхване и разтягане на ставите и други неуточнени части на лубоскаралната област на гръбначния стълб, което увреждане е в причинна връзка с настъпилия на 19.05.2017г. инцидент, както и че същото е причинило временно разстройство на здравето, без опасност за живота. Релевираното от ответника възражение за съпричиняване от пострадалия, изразяващо се в непоставянето на обезопасителен колан, е прието за неоснователно. При съобразяване на характера на причинените телесни увреждания; възрастта на пострадалия и продължителността на възстановителния период от около 2-3 месеца след ПТП и факта, че не са налице необратими увреждания или опасност за живота, не е търпена оперативна интервенция и свързаните с нея допълнителни болки и страдания, нито пък има данни за период на нетрудоспособност, е прието, че справедливото по смисъла на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за претърпените неимуществени вреди е в размер на 2 000 лева.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск от ЗАД "Б.В.И.Г." АД срещу И. Н. Р. за осъждане на ответника да заплати сумата от 2 000 лева, представляваща регресна претенция за изплатено 3. обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" за вреди от пътно-транспортно произшествие, настъпило на 19.05.2017г. при управление на моторно превозно средство от ответника с концентрация на алкохол в кръвта над допустимите норми, ведно със законна лихва за забава. В исковата молба се твърди, че на 19.05.2017г. ответникът е управлявал лек автомобил "Пежо Партнер" с рег. № ***** с концентрация на алкохол в кръвта от 0, 8 промила, като същата движейки се и с несъобразена скорост, е загубила контрол върху лекия автомобил и е реализирала ПТП със спрелите пред нея автомобил "Ауди", с рег. № ***** и МПС с марка "Нисан", с рег. № ***** . Вследствие на удара спрелите две МПС се удрят едно в друго и в оградна бетонна стена. В резултат на реализираното ПТП водачът на МПС "Ауди" – Р. М., е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в причинените му болки и страдания от увреждане, представляващо

вертебрален синдром в поясен гръбнак с ограничена латерофлексия и ляв лумбо-радикулерен синдром с предимно възбудна симптоматика, лечението на който е обусловило и имуществени вреди. В исковата молба се твърди, че към датата на ПТП за увреждащия автомобил е имало валидно сключена с ищцовото дружество застраховка "Гражданска отговорност" и на пострадалия Р. М. било изплатено 3. обезщетение за причинените имуществени и неимуществени вреди от получените от процесното ПТП телесни уреждания в общ размер на 2 000 лева на 24.07.2019г. Платеното обезщетение се претендира от ответника, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата мола до окончателното изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По правилността на същото и по наведените във въззивната жалба оплаквания съдът приема следното:

Съгласно чл. 550, т. 1 КЗ, освен в случаите по чл. 433, т. 1 застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма. Предпоставките за уважаването на иска са: 1. ищецът да е бил застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" на моторно превозно средство; 2. в срока на покритие на застраховката ответникът, като водач на застрахования автомобил, да е предизвикал ПТП; 3. ответникът да е управлявал автомобила с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата норма; 4. от ПТП да са настъпили вреди за трето лице; 5. ищецът да е изплатил обезщетение на третото лице за вредите, претърпени от ПТП.

Застраховалият гражданската отговорност придобива регресно право срещу застрахования при него, когато се освобождава от отговорност по застрахователния договор на основания, регламентирани изрично от закона - умисъл, употреба на алкохол и др., като в тези случаи застрахователят е

задължен отново по силата на закона да плати 3. обезщетение на увреденото трето лице. При настъпването на 3.то събитие по застраховката "Гражданска отговорност" възниква законовото задължение на застрахователя да плати, както и правото му на регрес срещу застрахования, в случай че плати на увредения. В случая ищецът е поискал връщане от лицето, което е било под застрахователната му закрила, на платено от него 3. обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност" (ЗГО), като е основал иска си на обстоятелството, че при настъпване на ПТП застрахованият е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма – чл. 500, ал. 1, т. 1, предл. 1-во от КЗ. В тази хипотеза се касае за освобождаване на застрахователя от задължението му към застрахования, тъй като първият никога не отговаря за умишлено причиняване на риска от застрахования или при такова негово поведение, което увеличава риска в степен, в която той не носи отговорност. Т.е., на основанията, изрично предвидени в закона /посочени по-горе/, застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор с деликвента, но не се освобождава от задължението си да престира на увреденото лице. Налице е хипотеза на изпълнение на чуждо задължение – чл. 74 от ЗЗД, като регресното право на застрахователя не е същинско 3. право, подобно на това по смисъла на чл. 213, ал. 1 от КЗ /отм./, съответно – по чл. 432 КЗ, а възниква по силата на закона при наличието на вече прекратено 3. правоотношение поради причиняване на 3.то събитие от страна на застрахования било умишлено, било поради употреба на алкохол или упойващо средство, или управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

Между страните по делото не е спорно обстоятелството, че на 19.05.2017г., в гр. София е реализирано ПТП с участието на МПС „Пежо Партнер” с рег. № *****, управлявано от И. Р., лек автомобил „Ауди”, с рег. № *****, управляван от Р. М., и МПС марка “Нисан”, с рег. № *****, както и съществуването на валиден договор за задължителна застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите по отношение на увреждащия автомобил, с който ищецът, в качеството на застраховател, се е задължил да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинени от него на трети лица

имуществени и неимуществени вреди, както и че в срока на 3.то покритие е настъпило процесното ПТП. Не е спорен и механизмът и причините за настъпване на 3. събитие, който се установява от представения по делото протокол за ПТП, а именно - извършване на противоправно деяние от страна на ответника, изразяващо се в управление на МПС в нарушение на правилата за движение, установени в нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и поради движение с несъобразена с пътните условия скорост и при управление на автомобила с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата норма, водачът е реализирал пътно-транспортно произшествие със спрелите пред него автомобили. Не се спори, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че след заведена при ищеца щета, била изплатено на Р. М. 3. обезщетение за претърпените от него вреди. Ищецът е заявил фактически твърдения, че заплатеното обезщетение в размер на 2 000 лева репарира претърпените от пострадалия болки и страдания от причиненото телесно увреждане, изразяващо се в вертебрален синдром в поясен гръбнак с ограничена латерофлексия и ляв лумбо-радикулерен синдром с предимно възбудна симптоматика и направените във връзка с проведеното лечение имуществени вреди.

По делото е представена сключената между ЗАД "Б.В.И.Г." АД и Р. М. спогодба от 20.07.2019г., с която 3.то дружество се задължило да заплати на другата страна сумата от 2 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от процесното ПТП неимуществени вреди и свързаните с тях имуществени вреди. В спогодбата изрично е посочен и вида на претърпените от пострадалото лице травматични увреждания, във връзка с които е определено 3.то обезщетение, а именно – контузия на лумбален отдел на гръбнака, навяхване и разтягане на ставите, впоследствие силна болка ниско в кръста с ограничени активни движения и скованост. Така определеното 3. обезщетение било изплатено на 24.07.2019г., което се установява от приложеното преводно нареждане от 24.07.2019г.

С оглед релевираните оплаквания във въззивната жалба спорът на страните се концентрира върху следните обстоятелства: вид и характер на претърпените от Р. М. травматични увреждания от процесното ПТП, както и дали уврежданията, за които застрахователят е заплатил обезщетение, са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото 3. събитие.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свид. Р. М., чиито показания следва да бъдат преценявани по реда на чл. 172 от ГПК с оглед възможната му заинтересованост от изхода на спора предвид обстоятелството, че е лицето, което е получило 3.то обезщетение, заявено като предмет на настоящия спор. Той твърди, че за период от около 1 месец след катастрофата не е могъл да става и имал схващания, поради което се наложило да си направи ядрено-магнитен резонанс. През това време приемал различни обезболяващи, но те не помогнали. Свидетелят не могъл да си стъпва на краката, нямал никакво усещане, като твърди, че парализата продължила около 2-3 месеца след инцидента. След посещение при невролог било констатирано, че уврежданията са в резултат на преживяната катастрофа, поради което пострадалият предявил претенция пред застрахователя за заплащане на обезщетение. Свид. М. излага подробни данни относно преживяния стрес и психическо напрежение след инцидента, включително за проблеми със съня.

Като доказателства по делото са приети медицинско направление от 21.07.2017г. за ядрено-магнитен резонанс и амбулаторен лист от 21.07.2017г. с посочена диагноза – навяхване и разтягане на ставите на други и неуточнени части на лумбосакралната област на гръбначния стълб.

В първоинстанционното производство е прието заключение на съдебно-медицинска експертиза, което не е било оспорено от страните и следва да се кредитира като пълно и обективно. Същото е изготвено въз основа на представените писмени доказателства, както и при съобразяване на събраните гласни доказателствени средства чрез разпит на свид. М.. При извършената преценка на тези доказателства вещото лице е констатирало, че след извършеното ядрено-магнитно изследване /с нормална ЯМР находка/ е поставена диагноза: контузия с навяхване и разтягане на ставите на други и неуточнени части на лумбосакралната област на гръбначния стълб, като обективно били намерени данни за лумбосакрален синдром и ляв лумбо-радикулерен синдром с предимно възбудна симптоматика. Този преглед бил извършен 2 месеца след процесния пътно-транспортен инцидент. По тези съображения вещото лице е направило извод, че не се открива причинно-следствена връзка между процесния инцидент и оплакванията на Р. М., доколкото същите могат да се дължат и на болестна причина или на травма,

настъпила в периода между 19.05.2017г. до 21.07.2017г. Посочено е, че липсата на отразени в медицинските документи оплаквания и диагностицирани травми в периода на ПТП или непосредствено след него не дава възможност описаното състояние да се свърже категорично именно с този инцидент. В експертизата е уточнено, че проведеното лечение е било медикаментозно. Вещото лице сочи, че контузията на гръбначния стълб е травматично състояние свързано с рязка и силна болка настъпваща непосредствено след прилагане на травмиращата сила върху торса на човек. Най-често в часовете след такъв инцидент болката се усилва и постепенно води до обездвижване като реакция на организма, целяща намаляване на нейната сила. Най-тежкият период е т.нар. “остър период” в рамките на първите 5-7 дни, като постепенно до края на пълния възстановителен период до три седмици, на фона на значително намалена активност – лек режим и прием на обезболяващи и болкоуспокояващи за лечение на периферната нервна увреда, настъпва подобрене, радвигване и преодоляване на състоянието. В по-късен етап е възможно да остане хронична болка в контузената област с цикличен характер, провокирана от натоварване, от влошени атмосферни условия – влага, ниска температура. Вещото лице изрично е уточнило, че в конкретния случай липсват доказателства за първична травма и свързания с нея “остър период” на травма. Поради изложеното е направен категоричен извод, че появата на оплаквания 60 дни след инцидента не може да се свърже конкретно с процесното ПТП, доколкото изминалия период от време е голям, а не са налице документирани оплаквания и произхождаща от това необходимост за издаване на документ за временна нетрудоспособност. В заключението е обосновано становище, че такава травма е сериозна, макар и без да е свързана със счупвания на костния скелет на гръбначния стълб, свързана с навяхване и разтягане на ставите в поясно-кръстния сегмент на гръбнака. Болката е първият признак на този вид травма и тя се появява веднага след инцидента. В случая установената от невролога диагноза се базира на физикален преглед с оглед съобщените от пациента оплаквания, като в издадения лист за преглед е отразено, че проведеното ЯМР изследване не е показало патология. Екпертът е направил извод, че при правилно поставен предпазен колан и удар на МПС по дългата му ос с направление отзад напред /заден удар/ или отпред назад /челен удар/ тялото се задържа на седалката, но полита за кратко напред или съответно

назад, като се придава голяма кинетична енергия върху целия торс и е напълно възможно да се получат твърдените увреждания. При изслушването му в съдебно заседание вещото лице е уточнило, че пациентът няма видими увреждания, а само поставена анамнеза. Изяснил е още, че ако е имало такива оплаквания, каквито са отразени в амбулаторния лист и те са били констатирани в рамките на възстановителния период за тези травми, изводът за наличието на причинно-следствена връзка между процесния инцидент и уврежданията може да е различен. По отношение на възстановителния период е посочено, че при по-слаба травма от такъв вид той е около 10-14 дни, а при по-голяма тежест на травмата – около 3 седмици.

При обсъждане на приетата като компетентно изготвена и неоспорена от страните съдебно-медицинска експертиза настоящият съдебен състав възприема изцяло направените доказателствени изводи, тъй като тя е изготвена след преценка на всички събрани по делото доказателства - медицинска документация и свидетелски показания, като вещото лице е отговорило подробно на всички поставени релевантни въпроси.

С оглед изложеното се налага извод, че ищецът, чиято е доказателствената тежест в процеса, не е провел пълно и главно доказване на кумулативна предпоставка от фактическия състав на съдебно предявеното вземане, а именно – настъпили в резултат на процесното ПТП травматични увреждания на трето лице, причинили болки и страдания, за обезщетяване на които е заплатило 3. обезщетение. За да стигне до този извод съобрази заключението на съдебно-медицинската експертиза, която не е била оспорена от ищцовото дружество по реда и в сроковете по чл. 200, ал. 3 от ГПК. Вещото лице е направило категоричен извод, че липсват медицински данни, които да обосноват наличието на причинно-следствена връзка между констатираните травматични увреждания на свид. М. и процесното пътно-транспортно произшествие. Изрично е посочено, че възстановителният период при такива травми, дори и същите да са с по-голяма тежест, е около 3 седмици. В случая травматичните увреждания на пострадалия са установени при преглед, извършен 2 месеца след инцидента, при който диагнозата е поставена въз основа на съобщенията от пациента оплаквания, а извършеното ядрено-магнитно изследване не е показало патология. При така установените факти и при липса на данни и твърдения за наличие на обективни причини за продължаващ повече от 2 месеца възстановителен период, се налага извод, че

констатираните при прегледа на 21.07.2017г. увреждания не са в причинна връзка с процесното ПТП. Не може да се споделят направените от първоинстанционния съд изводи в обратен смисъл, доколкото установяването на причинно-следствена връзка между твърдените травматични увреди и настъпилия инцидент не може да почива на предположения.

По тези съображения настоящият съдебен състав счита, че предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли. Ищецът не установи съществуването на регресно вземане срещу ответницата, представляващо заплатено 3. обезщетение за претърпени от трето лице болки и страдания в резултат на травматични увреждания, причинени от процесното ПТП.

С оглед изложеното обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което предявената претенция да се отхвърли.

По отношение на разноските:

При този изход на спора и предвид изричното искане в полза на въззивницата следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 640 лева, от които 40 лева за държавна такса и 600 лева възнаграждение за адвокатска защита и съдействие.

В полза на ответницата следва да се присъдят направените в първоинстанционното производство разноски в размер на 800 лева, от които 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение и 200 лева възнаграждение за вещо лице.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване предвид ограничението по чл. 280, ал. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20193976 от 04.10.2021г., постановено по гр.дело № 27111/2020г. по описа на СРС, ГО, 166 състав **И ВМЕСТО НЕГО**

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявления по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК от З. А.Д. “Б.В.И.Г.” АД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, пл. “***** срещу И. Н. Р., ЕГН *****, гр. София, жк “Люлин”, бл. ***** иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1 от КЗ за установяване съществуването в полза на ищеца на вземане в размер на сумата от 2 000 лева, представляваща регресно вземане по щета № 471017171703682 за изплатено З. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от Р.Р.М. от З. събитие, настъпило на 19.05.2017г. в гр. София, бул. “Иван Гешов” от виновно противоправно поведение на ответницата, която е управлявала застрахованото при ищеца по задължителна застраховка “Гражданска отговорност” МПС “Пежо Партнер”, рег. № ***** с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 13.12.2019г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 72729/2019г. по описа на СРС, ГО, 166 състав.

ОСЪЖДА З. А.Д. “Б.В.И.Г.” АД, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, пл. “***** да заплати на И. Н. Р., ЕГН *****, гр. София, жк “Люлин”, бл. *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 800 /осемстотин/ лева – съдебни разноси в първоинстанционното производство, както и на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 640 /шестстотин и четиридесет/ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____